

IUBRIS

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Mina Decu

Concept grafic și DTP:
Silvia Olteanu

Corector:
Dorina Lipan

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1966

Copyright © Leonida Neamțu, 1968

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării,
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021-336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP poate fi consultată
pe siteul Bibliotecii Naționale a României

ISBN 978-606-9605-78-3

2021

Tipar: Artprint

We know
books

LEONIDA NEAMȚU

Acolo unde vântul
rostogolește norii

Chirie pentru speranță

LEONIDA NEAMTU s-a născut în 1934, la Soroca (azi, Republica Moldova). În 1940, odată cu ocuparea Basarabiei, familia se refugiază în Maramureș, locuind în Vișeu, apoi în Sighet.

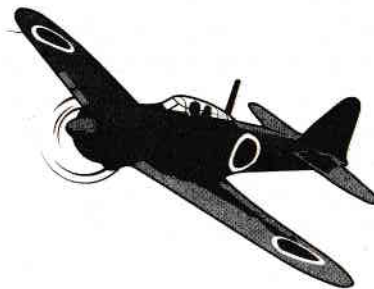
După studiile liceale, urmează cursurile Facultății de Filologie a universității clujene.

Debutează, în 1952, cu un volum de poezii, în *Almanahul literar*, revistă coordonată de poetul A.E. Baconsky. Începând cu anul 1964 începe să publice exclusiv romane.

Devine redactor la *Almanahul literar* (care își va schimba numele în *Steaua*) și membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Moare pe 25 octombrie 1991, la Cluj-Napoca, lăsând în urmă peste treizeci de volume publicate și câteva manuscrise.

**Acolo unde vântul
rostogolește norii**

Timar se spală pe mâini și luă ziarul. Tuși, clipi din ochiul drept, să vadă dacă pleoapa funcționează bine, făcu același lucru cu pleoapa ochiului stâng și se cufundă în lectura pasionată a „Micii Publicități“. Aceasta era hrana lui spirituală zilnică; în ultimii zece ani renunțase la plăcerea de a citi cărți; le considera periculoase.

„Studentă, manierată, simpatică, meditații germana, greaca, latina, contra masă. Adresați sub «Ofelia».“

— Ai spus ceva, Cici? întrebă Timar, ridicând nasul din gazetă, privindu-și nevasta cu o căutătură ascultătoare, umilă, ca după nenumărați ani de căsnicie.

— Niciodată n-ascuți vorbele mele, se tângui femeia. Și eu care te întrebam dacă știi câți ani ar fi avut acum copilul nostru...

— Știu; chiar foarte bine! Cred însă că n-are rost să vorbim iarăși despre un copil care nici nu s-a născut.

Trecu, ușor indispus, la anunțul următor, repetându-și în gând că femeile n-au și n-au avut niciodată simțul măsurii.

„Doamnă distinsă, prezentabilă, caută loc menajeră, preferință bărbat singur. Adresați sub «Văduva».“

— Eu aș fi vrut să avem un băiat, dar acum m-aș mulțumi și cu o fetiță, continuă după un timp Cici. Nu trebuia să te ascult. Nu trebuia să-mi fie teamă...

— Prea târziu să stabilim a cui e vina, draga mea, mormăi Timar, și ochii îi căzură iarăși pe ziar: „ASTĂZI!!! Georgică oferă prețuri mari! Cumpără haine! Ceasornice! Diferite bijuterii! NU pierdeți ocazia!!!“

— Dacă ar fi fost băiat ar fi avut un nume tare drăguț. Tu știi la ce nume mă gândesc. Era un nume care-i plăcea și lui Goethe...

— Da, știu, în Faust... Am mai vorbit despre asta... De atâtea ori... De atâtea ori...

Citi mai departe:

— „CREȘTINUL anunță toate sucursalele: astăzi NU.“ Aruncă ziarul și se pregătește să se spele pe mâini.

După ce-și șterse mâinile se apucă să scoțească prin sertare.

— Iarăși cauți ceva! se enervă Cici. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu te ogoiești?

— Trebuie să întorc pendula, caut cheia! Vrei să se oprească, să nu mai știm cât e ora? Ai ascuns-o... Tot timpul încerci să ascunzi câte ceva de mine!

— Deschide sertarul mare din dreapta. Nu acela! Celălalt... Nepriceput ca toți bărbații!

— Da. L-am deschis.

Cici nu zise nimic. Visa iar, cu ochii deschiși, încetoșați. O lumină stranie întinerea parcă figura smochinită. Șopti:

— Ar fi fost un nume frumos, nu-i așa?

— Da. Foarte frumos. Ar fi fost un nume excelent. Un nume rar și simplu totodată... Am deschis sertarul mare din dreapta. Ce să fac mai departe?

— Aș fi preferat să fie blond, așa cum erai tu cândva.

— Eu nu.

— De ce?

— Prea sunt la modă blonzii.

— Dar erai și tu de acord să fie blond! Acum te retragi, nu-ți mai place?

— Bine, fie și blond. Am zis, fie și blond. Am deschis sertarul mare din dreapta.

— Trage sertărașul mic, al doilea din stânga.

— Cici, aș vrea să te întreb, de ce ascunzi mereu cheia?

— Altfel ai fi în stare să întorci pendula de două ori pe zi! Nu e destul că te speli pe mâini din jumătate în jumătate de oră?

— Bine, Cici, nu te supăra! Am deschis sertărașul mic, al doilea din stânga. Indică-mi, draga mea, ce să fac mai departe.

— Ridică poșeta mea cea veche! Cea maro, din piele de căprioară, nu cea verde.

— Perfect. Am ridicat-o.

— Deschide cutia de tablă de sub poșetă, dar cu foarte multă grijă, și scoate cutiuța de lemn, deschide-o cu băgare de seamă, mai încet, nu forța, tu n-ai auzi ce-ți spun?

— Dar nu pot, e încuiată!

— Caută cheia de la cutiuța în sertărașul al treilea din stânga. Al treilea de sus!

— Perfect, am găsit-o.

— Dacă era fată i-am fi spus Cici, nu?

— Desigur, draga mea... Stai puțin, eu ce caut de fapt?

— Cheia pendulei. Dar n-aș fi vrut să am o fată.

Sunt îngrozitoare fetele, mai ales când trec de paisprezece ani. Totuși m-aș mulțumi acum și cu o fetiță... Ei, ai găsit ce căutai?

— Da, Cici. Iată cheia. Altădată n-o mai ascunde, bine?

— O fetiță m-ar ajuta să gătesc... Totuși aș fi vrut un băiat. Cu numele pe care l-am hotărât...

Timar întoarce pendula, se dădu jos de pe scaun, puse scaunul la loc și se mai spală o dată pe mâini. Pe urmă cinară, fără să le fie foame, din obișnuință, fiindcă venise și ora cinei, nu de altceva.

— Ce bine ar fi, zise Cici, să auzi deodată că-ți bate în ușă, iar tu să alergi repede să deschizi. Iar eu să mă ridic și să aștept în mijlocul camerei, nerăbdătoare!

— Nu văd ce mare bine ar fi într-asta!

— Ar fi bine dacă ar fi el la ușă, copilul nostru, vesel și ciufulit.

— Vesel și ciufulit! Așa-l vezi tu. Copilul nostru ar fi acum pe front!

Tăcură, căzând pe gânduri. Prin fața geamului trecu vântul, apoi se făcu tăcere.

— Ai auzit? tresări Cici.

— N-a fost decât vântul... Vântul...

— Ba eu am auzit..., începu Cici.

În clipa aceea, cineva ciocăni tare la ușa antreului. Cici tresări, scoase un mic țipăt.

— Vai! Așa mă sperii totdeauna când vine cineva noaptea! Cum îmi bate inima!

— Înainte parcă ziceai că abia aștepti să-ți pice vreun musafir! Timar se ridică, se duse la geam; dădu puțin în lături hârtia albastră și privi, deși știa foarte bine că nu poate vedea cine-i la ușă.

— Nu-mi place când pică cineva pe neașteptate, noaptea, continuă Cici. La noi n-are cine să vină.

N-are decât să ne viziteze în timpul zilei. Nu deschide în niciun caz! Noi nu așteptăm pe nimeni, nu văd cine ar putea fi în toiul nopții.

— Liniștește-te! mormăi Timar, el însuși suficient de speriat.

Ciocăniturile în ușă continuau.

— Hei, domnule Timar! E cineva care vrea să intre la dumneavoastră! se auzi o voce groasă, prin peretele subțire.

— Da, da, aud... Deschid îndată, răspunse Timar.

— Pune-ți haina! se agită Cici. Întreabă mai întâi cine e. Și nu deschide! Auzi? Auzi?

Timar ieși. Cici strânse repede tot ce era pe masă și se refugie într-un colț, lângă sobă, luă andrelele, dar degetele îi tremurau. Cici avea cincizeci și cinci de ani, părul îi albise de tot, iar ochii îi erau osteniți. Cu mulți ani în urmă poate că fusese frumoasă. „De ce mă tem mereu? gândi. De ce m-am temut mereu toată viața?”

Se auziră pași. În odaie intră Blondul, ducând ranița pe un umăr. În urma lui se împleticea Timar.

Blondul o privi pe Cici, apoi se înclină ușor.

— Dumnealui zice că ar vrea să închirieze la noi o cameră, făcu Timar, cam nedumerit.

— Exact! Camera ce dă în grădină. Îmi plac florile, întări Blondul.

Și respiră adânc, cu multă plăcere, ca omul ajuns, în sfârșit, la un liman. Toată făptura lui se destinase și părea că zâmbește.

— Dar noi n-am închiriat-o niciodată! ciripi Cici.

Blondul se aplecă, lăsând ranița jos, pe covor.

Luase un aer blazat și părea foarte hotărât să nu plece de acolo.

— Auziți, domnule, noi nu închiriem camere, ați greșit! repetă Cici cu vocea ridicată, întrucât avea impresia că celălalt n-o auzise.

Cum Blondul nici acuma nu dădu vreun semn că ar fi înțeles ce i se spune, Cici, care ocupa centrul scenei, îi aruncă o privire întrebătoare lui Timar; acesta își suflecăse mânecile cămășii și se pregătea să se spele pe mâini.

Terminând de potrivit curelele ranitei, Blondul se ridică, îndreptându-și umerii. Avea figura foarte obosită, iar ochii, mai mult cenușii decât albaștri.

— Ce frumos a înflorit liliacul! zise el.

— Poftim?

— O seară atât de frumoasă... Florile din fața casei m-au amețit când am trecut printre ele.

— Se și vede că ești amețit, i-o tăie Cici. Timar tocmai se ștergea pe mâini. Da, ești amețit! Liliacul nu înfloreste acum, și nici n-avem liliac în curte! preciză Cici. L-am scos din rădăcini acum trei ani, și eu personal nici nu pot suferi liliacul, e vulgar.

— Deci ce putem face pentru dumneata? se întoarse Timar către Blond.

Acesta privea în jos zâmbind vag, mai mult pentru sine. Abia se osteni să răspundă:

— V-am spus: să-mi închiriați camera dinspre grădină.

— Bine. Deci... camera dinspre grădină. Perfect.

— Cum adică perfect? se zburli Cici. De ce să-i închiriem camera? Și de unde știe, mă rog, dumnealui că avem o cameră ce dă în grădină?

Timar agăță prosopul și-și frecă încet palmele.

— Asta o știe toată lumea. Nu-i un secret, draga mea.

— Văd că orașul a fost bombardat, zise Blondul.

— Ia loc! îl invită Timar.

— Cum adică o știe toată lumea? Ce, scrie și în ziar? strigă Cici, tot mai iritată.

— Pot fuma? întrebă Blondul.

— Desigur, noi amândoi suntem fumători, aprobă Timar. Tocmai terminaserăm de cinat când ai sunat dumneata. Dacă veneai mai devreme, te serveam cu o

salată de vinete. Nevastă-mea e o mare specialistă în salată de vinete. Păcat că ai venit prea târziu!

— Totdeauna sosesc cu întârziere, făcu Blondul. Am ghinion.

Cici îi asculta mereu mai uimită. Alerga de colo până colo, fără să-și găsească locul.

— Voi doi vă cunoașteți? Am tot timpul impresia că vă bateți joc de mine!

— Îl văd pentru prima oară în viață, o asigură Timar. Dar doi oameni civilizați știu să se poarte în așa fel ca și cum s-ar cunoaște de mult.

— Nu, nu, e ceva la mijloc, se neliniști Cici, traversând camera furioasă și făcându-și de zor vânt.

Ori poate visez... Dar, la urma urmelor, mi-e totuna!

— Cum te cheamă? vorbi Timar.

Blondul își spuse numele. Cici îl privi pe Timar. Timar clătină din cap. Ce lucru ciudat! Era tocmai numele de care pomeniseră mai înainte. Numele pe care ar fi trebuit să-l poarte copilul lor, dacă s-ar fi născut.

— Ai un nume frumos, zise Timar. Părinții dumitale unde sunt? Cum se face că n-ai tras la ei?

Blondul stătea pe scaun, cu mâinile nemișcate pe genunchi, privind, ca și înainte, în jos.

— N-am părinți.

— Și acum vii de pe front?

— Da, de pe front.

— Pentru cât timp?

— Pentru patruzeci de zile.

Timar privi pendula, frecându-și mâinile, simțind privirea plină de suspiciuni a nevestei.

— Ei bine, pentru patruzeci de zile... Tu ce spui, Cici, să-i dăm camera?

— Dar nici nu-l cunoaștem! Încercă să protesteze Cici, însă mult mai îmblânzită.

— N-ai auzit cum îl cheamă? Să-i dăm camera fiindcă are numele pe care ar fi trebuit să-l poarte copilul nostru... cel pe care nu l-am avut...

Deasupra, la etaj, se auzi un vuiet prelung.

— Iarăși își mută mobila ăia de sus, oftă Timar.

Totdeauna își aranjează mobila în toiul nopții. Ei, domnule, mergem să-ți arăt camera...

Capitolul 2

Dormi adânc și fără vise până ce Timar îl trezi scuturându-l de umăr:

— Alarmă, domnule!

— Unde aveți adăpostul? Întrebă Blondul fără a se ridica din pat.

— Sub gard, în fundul grădinii. Grăbește-te! Se și aud avioanele!

Și nu-l mai așteptă, o zbughi singur împiedicându-se de scaune și uși.

După ce Timar plecă, Blondul ațipi iar imediat și nu auzi nici focul antiaerienei, nici încetarea; avioanele trecură fără să bombardeze. Blondul mai dormi multe ceasuri; către sfârșit începu să viseze că pe marginea patului stă cineva și-l fixează cu niște ochi mari și rotunzi, și asta îl trezi. Văzu fereastra deschisă, scaldată în soare, ramurile verzi ale merilor, ranița aruncată sub fereastră, și chiar atunci intră Timar, cam speriat, aruncându-i priviri bănuitoare: poate regreta acum că-i dăduse camera.

— Te caută cineva de la poliție! Auzi, domnule... De la poliție!

— Vrea probabil să-mi ureze bun venit. Să poftească! făcu Blondul, voios.

Comisarul prezenta o figură energică, lătăreață, dar nu chiar antipatică, deși pe obraz, în jurul gurii și pe frunte purta cu demnitate semnele roz-albe ale unei vechi eczeme. Părul moale și vag ondulat îi acoperea urechile și în general se bucura de o ținută precisă și elegantă. Blondului i se păru însă că fața lui aduce uimitor de mult cu un mops, chiar cu un mops, deși, aici, Blondul n-avea dreptate.

— Ce este? Întrebă Blondul, insolent. E ordin să mă trezesc, am dormit prea mult? Sau poate ai vrea să plecăm împreună acolo unde vântul rostogolește norii?

— Bună dimineața! zise Mopsul.

De fapt, repet, Comisarul nu semăna deloc cu un mops, așa îl vedea doar Blondul. Pe noi însă ne interesează mai mult punctul de vedere al Blondului, așa că vom accepta porecla pe care i-a dat-o comisarului.

— Bună dimineața! zise deci Mopsul, înaintând încet, cu pasul său elastic și studiat. Mă bucur că te-am găsit atât de ușor. Te miri?

— Mă mir, dacă asta îți face plăcere. Blondul își mângâie bărbia. Îți face plăcere?

Blondul se săltă ușor în pat cu o mișcare bruscă, iar Comisarul tresări făcând un gest, ca și cum ar fi vrut să se aplece; mâna celui din pat apărură însă de sub plapumă neînarmată, inofensivă. Un zâmbet larg se întinse pe fața comisarului, care respiră ușurat.

— Te-am văzut ieri când coborai din tren și m-am întrebat de unde te-oi fi cunoscând. M-am chinuit ore întregi tot încercând... tot încercând să-mi amintesc...

— Te pomenești că n-ai putut dormi din cauza asta?

— Nu e tocmai exact, dar în general cam așa e.

— Ești vesel, văd. Să le spui bătrânilor care te au în gazdă că-ți sunt prieten, un bun prieten, ca să nu se sperie altădată când mai vin...

— Și dumneata ești vesel. Ai de gând să vii și altădată? Hârtiile mele se află pe masă.

— Văd. Bănuiesc că le ai în regulă. Toți tâlharii au actele în regulă. Câtă permisie?

— Patruzeci de zile, răspuse Blondul.

— Așa de mult? De ce?

— Am fost grav rănit, zise Blondul întinzându-se cu poftă sub așternut. Era să mor.

— Se moare mai greu decât crezi, băiatule.

— Eu am intrat de trei ori în comă, așa spuneau medicii.

— Mint medicii. Dacă-i adevărat, spune-mi, cum arăta?

— Cine, moartea? Purta în ziua aceea o fustă plisată și se scobeia în dinți. Dar, după toate prin câte am trecut, m-am convins că sunt nemuritor. Serios că sunt nemuritor!

— Serios că ești vesel. Ce ai în raniță?

Blondul se ridică încet în pat. Comisarul făcu un pas înapoi, pândindu-l.

— S-o desfac? Să desfac ranița?

— Nu. Știu că n-ai nimic în ea. Nu te miră cât de repede te-am găsit? Nu te miră iscusința mea?

— Nu, fiindcă, mergând, am presărat sare proaspătă, să vină peștișorii prostuți...

— M-am trezit noaptea, pe cinstea mea, și m-am tot răsucit, întrebându-mă de unde te cunosc, vorbi comisarul.

— Și ți-ai amintit?

— Nu, răspuse comisarul. Ieri-seară, când ai trecut prin fața mea, în gară, i-am și spus lui Marin, ajutorul meu: „Îl vezi pe blondul acela, mă? Nu cumva știi de unde-l cunosc?”

— Și ce-a răspuns ajutorul dumitale? întrebă Blondul.

— Că n-are habar. Și atunci, mi-am zis că trebuie să dau de tine, orice s-ar întâmpla.

— Și mă arestezi numai pentru că nu poți să-ți amintești de unde mă cunoști?

— Nu te arestez. N-am de ce, deși nasul îmi semnalizează că ar fi motive, ha, ha!

— Ai nas mare, cred că simți tot felul de mirosuri cu el, chiar și de la distanță.

— Îmi ești simpatic, Blondule!

— De unde știi că sunt Blond? Poate-s oxigenat ori poate-i perucă.

— M-am gândit la ceva azi-noapte...

Blondul sări din pat și merse la geam. Avea picioarele lungi și mușchii se vedeau subțiri și distinct reliefați.

— Ce frumos a înflorit liliacul! zise el. Pe front n-ai timp să observi florile. Adică... timp ai avea, dar nu-ți trece prin minte.

— Știi la ce m-am gândit azi-noapte? reluă Comisarul. Haide să-ți spun... De ce nu ți-aș spune? Bănuiesc că știi și tu: peste câteva zile sosește în oraș generalul von Böhm, eroul care s-a acoperit de glorie în Egipt, Polonia, Franța, Rusia, Norvegia și peste tot...

— Bineînțeles că știu. Toată lumea știe și tremură de nerăbdare... Îi place vinul românesc generalului von Böhm.